

alle de andre var fuldt belagte og stod med lange Ventelister.

Dette Lovforslag vil muligvis kunne hjælpe noget i saa Henseende. Det har nemlig vist sig, at hvor meget vi end har bygget og udvidet, har vi ikke kunnet bygge og udvide om Kap med den voksende Kriminalitet indenfor Børnenes og Ungdommens Rækker, og vi maa derfor undersøge, om der ikke er andre Veje, ad hvilke man kunde raade Bod paa det Onde, hvorunder vi lider i Øjeblikket. Og der tror jeg, at den bedste og forstændigste og i Regelen ogsaa den billigste Vej for Samfundet vil være en forebyggende Børneforsorg.

Det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte, at det bedste for Børnene er, at de bliver i Hjemmet. Det kan være godt nok med Plejehjem og Børnehjem o. s. v.; men alt det kan ikke sættes ved Siden af det, at Børnene kan faa Lov til at blive i deres Hjem, og det vil kunne ske ifølge dette Lovforslag. Ifølge det vil man i mange Tilfælde kunne bevare Børnene i Hjemmene, saa man ikke nødsages til at skulle overskære det Baand, der er det helligste og stærkeste af alle Baand, Baandet mellem Børnene og Forældrene. Derfor er det rigtigt, at dette Lovforslag begynder med at tage sig af Børnene allerede i deres tidligste Alder, idet Forslaget medtager Oprettelse af Vuggestuer.

Jeg skal nævne et Eksempel, som viser, i hvilken Grad der er Trang til, at der navnlig indrettes Vuggestuer for smaa Børn. Ude hvor jeg bor, i Brønshøj, kom der kort før Jul en ung Enke til mig. Hun var kun 24 Aar gammel og havde kort i Forvejen mistet sin Mand af spansk Syge. Nu stod hun og ejede intet andet end et Barn paa 2 Aar og to Tvillinger paa 2—3 Maaneder. Hun stod altsaa i en ganske fortvivlet Stilling og vidste ikke, hvad hun skulde gøre. Vi talte om forskellige Fremgangsmaader, og jeg nævnedes bl. a. for hende Fattigvæsenet eller Børnenes Anbringelse paa et Børnehjem, men begge disse Udveje afslog hun ganske bestemt; der kunde slet ikke være Tale om, at hun vilde ind under Fattigvæsenet, der kunde heller ikke være Tale om, at hun vilde skilles fra sine Børn. Nu var det beundringsværdigt at se, hvorledes denne Kvinde tog sig sammen, hun skaffede sig en Plads paa et af vore Hospitaler som Gangkone, hvor hun gør Tjeneste fra Kl. 6 Morgen til Kl. 2 om Eftermiddagen. Der fortjener hun 36 Kr. om Ugen. Nu

staar denne unge Kvinde op Kl. 4 om Morgen, gør sine Børn i Stand og bringer dem hen paa et Asyl, hvor Børnene er under sikker og tryk Forsorg, til hun Kl. 2 forlader sit Arbejde; saa henter hun dem igen. Her er Børnene bevarede for Hjemmet, her er Baandet imellem Moder og Børn ikke skaaret over, hun kan leve sammen med sine Børn og opdrage dem, men det er vanskeligt. Nu har hun været heldig og faaet sine Børn anbragt i et privat Asyl; det koster 6—8 Kr. om Ugen, det er et betydeligt Skaar i den Indtægt; hun skulde leve af sammen med sine Børn. I et saadant Tilfælde vilde netop en Lov som den her foreslaaede kunne træde hjælpende til, og jeg vilde antage, at en Kvinde som denne netop vilde komme ind under den Bestemmelse, som findes i Lovforslaget, hvorefter det Vederlag, som skal betales, indrettes efter vedkommendes økonomiske Evne. Og det vilde være saare naturligt, om man sagde til en saadan Kvinde: Kom her med dine Børn, vi skal tage os af dem, og vi skal gøre det uden noget Vederlag fra din Side. Jeg har gennem min Virksomhed i Overværgeraadet set Eksempler paa, at Kvinder, som tvinges bort fra Hjemmet i erhvervsmæssig Øjemed, har maattet overlade deres Børn til Varetægt hos Kvinder, som lever af erhvervsmæssig Utugt. Man maa altsaa anbringe Børnene, hvor man kan faa dem anbragt, fordi der mangler saadanne Steder som dem, der nu foreslaas oprettet efter denne Lov.

Det er altsaa for de mindste Børn. Naar Børnene saa bliver lidt større, fra 2—3 Aar og til den skolepligtige Alder, paatænkes det efter denne Lov at indrette Børnehaver og Smaabørnsasyl, hvor Børnene ligeledes kan tilbringe den Tid, hvor de ikke kan være sammen med Forældrene, fordi disse er ude i erhvervsmæssigt Øjemed. Her bevares Barnet ogsaa for Hjemmet, og Baandet mellem Barnet og Forældrene overskæres ikke. Endelig er der en tredje Slags Hjem, som paatænkes oprettet efter denne Lov. Det er Fritidshjem. Enhver, der har med Værgeraadssager at gøre, vil lægge Mærke til, at meget ofte sker den første Udskjelse derved, at Barnet, Drengen eller Pigen, i den skolepligtige Alder i sin Fritid, efter at det har forladt Skolen, er overladt til sig selv. Forældrene er ude paa Arbejde. Barnet kommer hjem, der er ingen hjemme i Lejligheden. Hvad bliver Følgen? At Barnet driver om paa Gader og Stræder, kommer i slet Selskab